

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია — ნომერი თერთმეტი

Jeff Pippenger

2025-12-14

რიცხვი თერთმეტი

უკანასკნელი წვიმის უწყება არის გაფრთხილება გამოსაცდელი დროის მოახლოებული დახურვის შესახებ, პირადი მომზადებისკენ მოწოდებასთან ერთად. ეს ორი ცნება წარმოდგენილია ესაიას ხილვის მეათე და მეთერთმეტე თავებში, და ეს კეთდება დანიელის მეთერთმეტე თავის უწყების კონტექსტში, რომელიც 1989 წელს იქნა ბეჭდახსნილი, და რომლის დაფარული ისტორია ბეჭდახსნილია ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს, რომლებიც ხილვაში წარმოდგენილნი არიან ესაიათი და მისი ძეგბით. ეს ორი ხაზი ერთად წარმოადგენს გაფრთხილებას ახაზისთვის, რომელიც განასახიერებს ლაოდიკიელებს, რომელთაც არ გააჩნიათ ამ ორი, შინაგანი და გარეგანი, ხაზის „გაგება“, რომლებიც ბიბლიურ წინასწარმეტყველებას მსჭვალავს.

დანიელის 11:11 და გამოცხადების 11:11 წარმოადგენენ ერთსა და იმავე შინაგან და გარეგან გამოსახულებას, სადაც დანიელი წარმოადგენს გარეგანს, ხოლო გამოცხადება — შინაგანს. ეს ორი შინაგანი და გარეგანი „თავი და მუხლი“ უშუალოდ არის დაკავშირებული მეათე და მეთერთმეტე თავების გარეგან და შინაგან უწყებებთან, და ეს ასეა ესაიას 11:11-შიც.

ესაიას მეექვსე თავი არის 9/11 და განსაზღვრავს ესაიას, როგორც მაცნის, განწმენდასა და ცხებას 9/11-ზე. მეშვიდე თავიდან მოყოლებული არის იმ უწყების მონახაზი, რომელიც 9/11-ზე მოვიდა. მეათე თავი განსაზღვრავს დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლის როლს, რადგან ეს იყო დასასრულის ჟამს, 1989 წელს, მოხსნილი უწყება.

ესაიას მეთერთმეტე თავი წარმოადგენს 9/11-ს, ესაიას ცხებას და მის უწყებას. პირველი მუხლი მეათე მუხლთან არის დაკავშირებული „იესეს“ მეშვეობით, ხოლო მეათე მუხლი ამბობს: „და იქნება იმ დღეს“, და მეთერთმეტე მუხლი განაგრძობს: „და მოხდება იმ დღეს, რომ უფალი მეორედ გაიწვდის თავის ხელს თავისი ხალხის ნაშთის დასაბრუნებლად.“

ის დღე იყო 1850 წელი.

და გამოვა კვერთხი იესეს ღეროდან, და რტო აღმოცენდება მისი ფესვებიდან. და დაივანებს მასზე უფლის სული, სული სიბრძნისა და გონიერებისა, სული ზრახვისა და ძლიერებისა, სული ცოდნისა და უფლის შიშისა. და გახდის მას სწრაფად შემმეცნებელს უფლის შიშში; და იგი არ განსჯის თავისი თვალების ხილვით, არც ამხილებს თავისი ყურების სმენით. არამედ სიმართლით განსჯის გლაზაკთ, და სამართლიანობით ამხილებს ქვეყნის თვინიერთ; და დაჰკრავს ქვეყანას თავისი პირის კვერთხით, და თავისი ბაგეების სულთქმით მოსპობს ბოროტს. და

სიმართლე იქნება მისი წელის სარტყელი, და ერთგულება — მისი თეძოების სარტყელი. მგელიც იცხოვრებს კრავთან, და ვეფხვი დაწვება თიკანთან; და ხბო, და ლომის ბოკვერი, და ნასუქალი პირუტყვი ერთად იქნებიან; და პატარა ბავშვი წარუძღვება მათ. და ძროხა და დათვი ერთად იკვებებიან; მათი ნაშიერნი ერთად დაწვებიან; და ლომი ჩალას შეჭამს, როგორც ხარი. და ძუძუთა ბავშვი ითამაშებს ასპიტის სოროსთან, და ძუძუს მოწყვეტილი ბავშვი ხელს ჩაყოფს გველეშაპის ბუნაგში. არ ივნებენ და არ გაანადგურებენ ჩემს მთელ წმიდა მთაზე; რადგან ქვეყანა აღივსება უფლის ცოდნით, როგორც წყლები ფარავენ ზღვას.

11:10 და იმ დღეს იქნება იესეს ფესვი, რომელიც ხალხთათვის დროშად დადგება; მას წარმართები მიაშურებენ, და მისი განსასვენებელი დიდებული იქნება.

11:11 და იქნება იმ დღეს, რომ უფალი კვლავ მეორედ გაიწვდის თავის ხელს, რათა დაიბრუნოს თავისი ხალხის ნაშთი, რომელიც დარჩება აშურიდან, ეგვიპტიდან, ფათროსიდან, ქუშიდან, ელამიდან, შინარიდან, ხამათიდან და ზღვის კუნძულებიდან.

11:12 და აღმართავს დროშას ერებისთვის, და შეკრებს ისრაელის განდევნილებს, და ერთად მოუყრის თავს იუდას გაფანტულებს ქვეყნის ოთხივე კიდიდან.

ეფრემის შურიც გაქრება და იუდას მტრებიც მოიკვეთებიან; ეფრემი აღარ შემშურდება იუდასი და იუდა აღარ შეავიწროებს ეფრემს. არამედ დასავლეთისკენ ფილისტიმელთა მხრებზე გადაეშვებიან; ერთად გამარცხავენ აღმოსავლეთის მკვიდრთ; ხელს დაადებენ ედომსა და მოაბს, და ყამონის ძენი დაემორჩილებიან მათ.

და უფალი სრულიად მოსპობს ეგვიპტის ზღვის ყურეს; და თავისი ძლიერი ქარით ხელს მოიქნევს მდინარეზე, შვიდ ნაკადად განჰყოფს მას და ხალხს გაატარებს ფეხთშეუხმობელად. და იქნება გზატკეცილი მისი ხალხის ნატამალისთვის, რომელიც დარჩება აშურიდან, როგორც იყო ისრაელისთვის იმ დღეს, როცა იგი ამოვიდა ეგვიპტის ქვეყნიდან. ესაია 11:1-16.

პირველი მუხლი აცხადებს: „და გამოვა კვერთხი იესეს ღეროდან, და ყლორტი აღმოცენდება მისი ფესვებიდან; და უფლის სული დაივანებს მასზე.“ ქრისტეს ეს ძლევამოსილი აღწერა გრძელდება, მაგრამ ეს აღწერა უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებს ეხება, ვიდრე ესაიას დღეებს ან თუნდაც იმ დღეებს, როცა ქრისტე ადამიანთა შორის დადიოდა.

ფრთხილი წაკითხვა ცხადყოფს, რომ პირველიდან მეცხრე მუხლამდე ყველაფერი ქრისტეს ამომცნობი ნიშნებია, ხოლო მეათე მუხლში ნათქვამია: „და გამოვა კვერთხი“. აზრის დინებაში პირველი მუხლიდან მეათე მუხლამდე არავითარი წყვეტა არ არის. მეათე მუხლი ამბობს: „და იმ დღეს“, რაც აუცილებლად იმავე დღეს უნდა მოხდეს, რომელზეც პირველი მუხლი საუბრობს. როგორც მეათე, ისე პირველი მუხლიც „ფესვს“ ასახელებს და ამით ამ ორ მუხლს სტრიქონი სტრიქონზე აკავშირებს.

პირველი და მეათე მუხლები ერთად ამბობენ: „და გამოვა კვერთხი იესეს ძირიდან, და რტო აღმოცენდება მისი ფესვებიდან; და იმ დღეს იქნება იესეს ფესვი, რომელიც

დადგება ხალხთა დროშად; მას წარმართნი მოიძიებენ, და მისი განსვენება დიდებული იქნება.“

„კვერთხი“ ძალაუფლების სიმბოლოა.

და შვა მამრობითი სქესის ყრმა, რომელმაც რკინის კვერთხით უნდა დამწყოს ყველა ერი; და მისი ყრმა ატაცებულ იქნა ღმერთთან და მის ტახტთან. გამოცხადება 12:5.

„კვერთხი“ არის არჩევის, გაყოფისა და განცალკევების სიმბოლო.

და მოსემ კვერთხები დააწყო უფლის წინაშე, მოწმობის კარავში. და მეორე დღეს მოსე შევიდა მოწმობის კარავში; და, აჰა, აარონის კვერთხი ლევის სახლისათვის აყვავებულიყო, გამოედო კვირტები, გაეშალა ყვავილები და გამოესხა ნუში. და მოსემ გამოიტანა ყველა კვერთხი უფლის წინაშედან ისრაელის ყველა მისათვის; და მათ იხილეს და თითოეულმა კაცმა აიღო თავისი კვერთხი. და უთხრა უფალმა მოსეს: დააბრუნე აარონის კვერთხი მოწმობის წინაშე, რათა შეინახოს ნიშნად ურჩთა წინააღმდეგ; და სრულიად მომავლად მათ დრტვინვას ჩემგან, რათა არ დაიხოცონ. და მოსემ ასე მოიქცა: როგორც უბრძანა მას უფალმა, ისე მოიქცა. რიცხვი 17:7–11.

აარონის კვირტგამოსხმული კვერთხი უკანასკნელი წვიმის პერიოდის „კვერთხს“ აღნიშნავს, რადგან ცამეტ „კვერთხს“ შორის მხოლოდ აარონის „კვერთხმა“ გამოიღო კვირტი. კვირტის გამოღება უკანასკნელი წვიმის პერიოდის სიმბოლოა, როდესაც ღმერთი გამოავლენს განსხვავებას თორმეტ ურჩ „კვერთხს“, რომლებიც ამტკიცებენ, რომ მათ აქვთ უკანასკნელი წვიმის უწყება, და ასევე, როგორც ეს ილიის მიერ ცეცხლით მოხდენილმა დამოწმებამ წარმოაჩინა, აღნიშნავს ზღვარს ჭეშმარიტსა და ცრუს შორის. „კვერთხი“ ასევე გაზომვისა და სამსჯავროს სიმბოლოა.

და მომეცა ლერწამი, კვერთხის მსგავსი; და ანგელოზი იდგა და ამბობდა: ადექი და გაზომე ღვთის ტაძარი, საკურთხეველი და მასში თაყვანისმცემელნი. გამოცხადება 11:1.

„კვერთხი“ გამოვა იესეს ღეროდან, ხოლო „იესე“ ნიშნავს „გამორჩევით დგომას“, როგორც ეს ხდება ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში სასახელო ნიშნების შემთხვევაში. ფარესი იყო იესეს ნამდვილი „ფესვი“, ხოლო „ფარესი“ ნიშნავს „რღვევას, გარღვევას ან გაფანტვას“. ფარესი არის იესეს სისხლის ხაზის ფესვი ანუ დასაბამი. ამდენად, „იესეს ფესვი“ არის ალფა ფარესის სიმბოლო, ხოლო ომეგა არის იესე — დასაწყისი და დასასრული. იესეს ფესვი იწყება გაფანტვით (ფარესი) და მთავრდება სასახელო ნიშნით — მდგომი კაცით. კაცთა წამოდგომა წინასწარმეტყველურად სამეფოს აღნიშნავს. ბიბლიაში ფარესი იწყებს სისხლის ხაზს, მის გამოჩენამდე არავითარი კავშირი არ ჩანს, ხოლო მისი სახელი ნიშნავს რღვევას; ამიტომ მისი საგვარეულო ნუსხის ჩანაწერი და მისი სახელი ფარესს დასაწყისად წარმოაჩენს, რითაც იესე დასასრულად იქცევა. მელქისედეკიც ასევე ბიბლიური პიროვნებაა, რომელიც წინა საგვარეულო ხაზის არმქონედ არის წარმოდგენილი, როგორც ეს ფარესის შემთხვევაშიც არის. ფარესის ფესვი შეიცავს ჭეშმარიტებას, რომ იგი წარმოადგენს

მელქისედეკის მღვდლობას, რომლისთვისაც აბრაამმა მეთათვის გაიღო.

მელქისედეკის წესი არის ქრისტეს სამღვდლო წესი.

სადაც ჩვენთვის წინამორბედი შევიდა, იესო, რომელიც მელქისედეკის წესისამებრ სამარადისოდ მღვდელმთავრად იქმნა. ებრაელთა 6:20.

იესეს ფესვი იყო მელქისედეკის მღვდლობა, და დასაწყისმა დასასრულს უნდა ასახოს. იესე წარმოადგენს მელქისედეკის მღვდლობის უკანასკნელ ჯგუფს, რომელიც აღდგება და რომელიც, ესაიას თანახმად, არის დროშა ერთაათვის.

„ღერო“ ნიშნავს ‘მოჭრას (ხეები); ხის ტანს ან კუნძს (როგორც მოჭრილს ან როგორც დარგულს),’ და „ღერო“ აღმოცენდება იმ სამეფოდან, რომელიც განზე იქნა გადადებული, როგორც ნაბუქოდონოსორი დანიელის მეოთხე თავში. ხე წინასწარმეტყველურად სამეფოა, და როცა სამეფო დასრულდება, ის ხე მოჭრილია.

ამ მონაკვეთში მოხსენიებული „ყლორტი“ აღმოცენდება კუნძიდან — და არა ზედა ტოტიდან. კუნძით წარმოდგენილი წინარე სამეფოდან გამოდის „კვერთხი“, რომელიც ხელისუფლების სიმბოლოა, და ეს ხელისუფლება დამოკიდებულია იმაზე, ატარებს თუ არა ეს „კვერთხი“ გვიანი წვიმის უწყების „კვირტებსა და ყვავილობას“. ეს ხელისუფლება მომდინარეობს წინარე სამეფოდან, რომელიც მოჭრილ იქნა.

„ფესვი“ არის „იესეს ფესვი“, ხოლო „ყლორტი“, რომელიც „ძირისგან“ ამოდის, გამოდის იმ „ძირისგან“, რომლის ფესვებიც იესეს ფესვია. ყლორტი, რომელიც ძალაუფლებას წარმოშობს, ძირისგან გამოდის, მაგრამ რტო ფესვისგან გამოდის — და ფესვი არის დროშა. ფესვი არის დასაწყისი, ხოლო დასასრული არის რტო.

სიტყვა „რტო“ ნიშნავს გუშავს ან გზის მაჩვენებელს. ესაია გვამცნობს, რომ რტო კვირადღის კანონთან ერთად მოდის.

იმ დღეს შვიდი ქალი ჩაეჭიდება ერთ კაცს და ეტყვის: ჩვენს პურს ჩვენვე შევჭამთ და ჩვენს სამოსელს ჩვენვე ჩავიცვამთ; ოღონდ შენი სახელით ვიწოდებოდეთ, რათა მოგვეშოროს ჩვენი სირცხვილი. იმ დღეს უფლის რტო იქნება მშვენიერი და დიდებული, და მიწის ნაყოფი — საუცხოო და მშვენიერი ისრაელის გადარჩენილთათვის. და იქნება ასე: ვინც დარჩება სიონში და ვინც გადარჩება იერუსალიმში, წმიდად იწოდება, ყოველი, ვინც ჩაწერილია იერუსალიმში ცოცხალთა შორის; როცა უფალი ჩამორეცხავს სიონის ასულთა უწმინდურებას და განწმენდს იერუსალიმის სისხლს მისი შუაგულიდან სამსჯავროს სულით და დაწვის სულით. ესაია 4:1-4.

შვიდი ქალის მიერ შეპყრობილი „ერთი კაცი“ არის პაპი, რომელიც კვირის კანონის დროს ხდება ის მერვე, რომელიც შვიდთაგან არის, რითაც აყალბებს კიდობანზე მყოფ 8 სულს. კვირის კანონის დროს, „იმ დღეს“ „უფლის რტო იქნება მშვენიერი და დიდებული“, „როცა უფალი ჩამორეცხავს სიონის ასულთა სიბილწეს და განწმენდს იერუსალიმის სისხლს მისი შუაგულიდან სამართლის სულით და დაწვის სულით“. სამართლისა და დაწვის სულით ეს განწმენდა სრულდება აღთქმის მაცნის მიერ მალაქიას მესამე თავში, კვირის კანონის დროს. „მშვენიერი რტო“ არის ას

ორმოცდაოთხი ათასი, რომლებიც მოდიან არა კუნძიდან, არამედ იესეს ფესვიდან, რომელიც არის ნიშანი.

მათი ავტორიტეტი წარმოდგენილია იმ კვერთხით, რომელიც დაცემული სამეფოს ერთ-ერთი შტოდან გამოვიდა. ფილადელფიის სამეფო დაეცა 1856 წლიდან 1863 წლამდე, და ის ავტორიტეტი, რომელიც იმ დაცემულ სამეფოში დამყარდა, საკვირაო კანონის დროს ხელახლა დამყარდება. როდესაც შტო, რომელიც ნიშანია, აღიმართება, ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაოდიკიური მოძრაობა გადადის ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობაში. სწორედ მაშინ მიღერიტული ანუ ფილადელფიური სამეფოდან მომავალი ავტორიტეტი, ანუ კვერთხი, წარმოდგენილია გასაღებით, რომელიც ესაია 22:22-ში ელიაკიმს დაედება.

და დავითის სახლის გასაღებს დავდებ მის მხარზე; გააღებს იგი, და ვერავინ დახურავს; დახურავს იგი, და ვერავინ გააღებს. ესაია 22:22.

მუხლი აღნიშნავს 1844 წლის 22 ოქტომბერს და აჩვენებს, რომ ელიაკიმი იღებს „გასაღებს“. წინა ორ მუხლში ლაოდიკეის ხელისუფლება შებნას ერთმევა და ელიაკიმს ეძლევა. კვირის კანონის დროს, ხელისუფლება, რომელიც ოდესღაც არჩეულ აღთქმის ხალხს მიეცა, ერთმევა ლაოდიკეური მეშვიდე დღის ადვენტიზმის სამეფოს და გადაეცემა ფილადელფიური მოძრაობის ას ორმოცდაოთხი ათასის სამეფოს — რომელიც არის დიდების სამეფო.

მან უთხრა მათ: ხოლო თქვენ ვინა სთქუათ, ვინ ვარ მე? და მიუგო სიმონ პეტრემ და ჰრქუა: შენ ხარ ქრისტე, ძე ღმრთისა ცხოველისა. ხოლო იესომ მიუგო და ჰრქუა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარუნა, რამეთუ ხორცმან და სისხლმან არა გამოგიცხადეს ესე, არამედ მამამან ჩემმან, რომელი არს ცათა შინა. და მე გეტყვი შენცა, რამეთუ შენ ხარ პეტრე, და ამას კლდესა ზედა აღვაშენო ეკლესია ჩემი, და ბქენი ჯოჯოხეთისანი ვერ ერეოდიან მას. და მოგცე შენ კლიტენი სასუფევლისა ცათისანი; და რომელი შეჰკრა ქვეყანასა ზედა, იყოს შეკრულ ცათა შინა; და რომელი განხსნა ქვეყანასა ზედა, იყოს განხსნილ ცათა შინა. მათე 16:16–19.

ხელმწიფების კვერთხი, რომელიც წარმოდგენილია როგორც პეტრესთვის მიცემული გასაღები, ესაია 22:22-ში ელიაკიმის მხარზე დაიდება. პეტრე წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის იმ რტოს, რომელიც ქრისტესთან აღთქმაში შედის საკვირაო კანონის წინ სწორედ. ამ მონაკვეთში პეტრე კესარია ფილიპეშია, რაც დანიელის მეთერთმეტე თავის მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე პანიუმია. მისი სახელი იცვლება, რაც აღთქმებრივ ურთიერთობას წარმოადგენს, და სახელი პეტრე, როდესაც მას თითოეული ასოს დანომრილი პოზიციების გამრავლებით მივუდგებით, უდრის 144,000-ს. ხელმწიფება, ანუ კვერთხი, ანუ გასაღები, რომელიც ელიაკიმს ედება, როდესაც შებნა მინდორში ბურთივით არის გადაგდებული, არის ის „კვერთხი“, რომელიც მოდის ფილადელფიური მიღერიტული ადვენტიზმის ძირის კუნძიდან, რომელიც 1856-დან 1863 წლამდე იყო მოქრილი.

პეტრე იღებს ღვთის აღთქმის ხალხის ხელმწიფებას ხორბლისა და სარეველას განცალკევების ჟამს, რადგან ხორბალი ამაღლებული უნდა იქნეს, როგორც

ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულის რხევის პურის შესაწირავი. პირველად სარეველად გამოიყოფა, როგორც ეს წარმოდგენილია იმით, რომ ორმოცდამეათე დღის რხევის პურებში არსებული საფუარი ცხოვრების პროცესით გამოიდევნება. კვერთხის ან გასაღების ხელმწიფება დაცემული სამეფოს კუნძიდან მომდინარეობს, ხოლო ტოტი, რომელიც დროშაა, იესეს ფესვიდან გამოდის და თავადაც იესეს ფესვია, რადგან იესო რაიმეს დასასრულს რაიმეს დასაწყისით წარმოაჩენს. ფესვი დასაწყისია, ტოტი კი დასასრული. ამ წინასწარმეტყველურ გამოყენებას ვერ გაიგებდნენ ქრისტეს დროის ან დღევანდელი მოჩუბარი იუდეველები, რადგან ეს უკანასკნელი წვიმის მეთოდოლოგიის ძირითადი პრინციპია, და იგი აგრეთვე წარმოდგენილია, როგორც დავითის სახლის გასაღები. გასაღები ალებს დავითის სახლის კარს, რომელიც დახშული იყო. გასაღები ალებს კარს ზეციური საწმიდარისკენ, დავითის სახლისკენ. 1844 წლის 22 ოქტომბრის ალფა მეორდება კვირის კანონის ომეგაში.

დავითმა, იესეს ძემ, აღბეჭდა ერთი გამოცანა, რომელმაც ქრისტეს დღეებში მოჩუბარ იუდეველებთან ყოველგვარ შემდგომ განხილვას ბოლო მოუღო და ამით იუდეველთა მიმართ მისი მოწმობის დასასრულიც აღნიშნა.

დავითის ფსალმუნი. უფალმა უთხრა ჩემს უფალს: იჯექი ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე შენს მტრებს შენს ფერხთით დასაღებად ვაქცევდე. უფალი გამოავლენს სიონიდან შენი ძლიერების კვერთხს: იბატონე შენს მტერთა შორის. შენი ერი ნებაყოფლობით მოვა შენი ძალის დღეს, სიწმინდის მშვენიერებით, განთიადის საშოდან: შენ გაქვს შენი სიჭაბუკის ცვარი. უფალმა დაიფიცა და არ გადაიფიქრებს: შენ ხარ მღვდელი უკუნისამდე მელქისედეკის წესისამებრ. ფსალმუნები 110:1–4.

პალმონიმ განიზრახა, რომ ეს მონაკვეთი მოთავსებულიყო ფსალმუნი 110-ში, რომელიც, რასაკვირველია, მათემატიკის სამყაროში კიდევ ერთი ისეთი რიცხვია, რომელიც განსაკუთრებულ რიცხვად არის აღიარებული. „220“-ის ნახევარი და „11“-ის ათმაგი სულს იმ მოლოდინამდე მიიყვანდა, რომ რიცხვ „110“-ს გარკვეული მნიშვნელობა აქვს, და მართლაც ასეა — ისევე, როგორც თავად ამ მონაკვეთს. ეს არის დავითის საგალობელი, ხოლო დავითი ას ორმოცდაათხი ათასის სიმბოლოა; ამიტომ, ეს არის ვენახის საგალობლიდან მუხლი, რომელიც მოსესა და კრავის საგალობელია. იგი მიუთითებს იმ ჟამზე, როდესაც ვენახის წინანდელ მევენახეებს გვერდს აუვლიან და ვენახი გადაეცემა ას ორმოცდაათხი ათასს. როცა ეს მოხდება, ეს იქნება „შენი ძლიერების დღე“, რომელიც ორმოცდაათობის ძალას შეესაბამება ორმოცდაათობის სეზონის მწვერვალზე.

დმერთის ერი იქნება „ნებაყოფლობითი“ იმ დღეს, როცა ისინი გამოვლენ „განთიადის საშოდან“, „შენი სიჭაბუკის ცვრით“. ხელახალი შობა მოქცევისა და სიცოცხლის ილუსტრაციაა. ას ორმოცდაათხი ათასი 2023 წლის ივლისში იქნენ აღებული საშოდან, და ისინი იშვენ თავიანთი სიჭაბუკის ცვრით, რადგან იშვენ შუაღამის ძახილის უწყებაში, რაც დასაწყისშიც მილერიტებთანაც მოხდა, ანუ მათი „სიჭაბუკის“ ჟამს. ეს იგივე ცვარია, რადგან ეს არის ალფა-ისტორიის განმეორება ომეგა-ისტორიის ფარგლებში. მათი „გამძლიერების“ „დღეს“, როცა შეზნა განიდევნება „თავისი“ „სამსახურის ადგილიდან, და“ თავისი „მდგომარეობიდან“ და ჩამოიქცევა „დაბლა“,

ელიაკიმი, ას ორმოცდაოთხი ათასი ხდებიან ომეგა-მღვდლები, რადგან ისინი მელქისედეკის წესისამებრ ხდებიან, ვინაიდან ას ორმოცდაოთხი ათასი სიკვდილს არ იგემებენ, ანუ, როგორც მელქისედეკის შემთხვევაში, ისინი მღვდლები არიან სამარადისოდ.

„მისი ძალის დღეს“ უფალი „გამოგზავნის თავისი ძლიერების კვერთხს სიონიდან“. მისი სამეფოების — როგორც მადლისა (გამართლება), ისე დიდებისა (განწმენდა) — ხელისუფლება დაკისრებული აქვს მათზე, რომელნიც ატარებენ მისი დიდების გვირგვინს, რადგან ისინი წარმოადგენენ მის სამეფოს. ისინი იგზავნებიან სიონიდან, რადგან სიონის მნიშვნელობა წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ნიშანს.

ხოლო როცა ფარისევლები ერთად იყვნენ შეკრებილნი, იესომ ჰკითხა მათ და უთხრა: რას ფიქრობთ ქრისტეზე? ვისი ძეა იგი? მათ უთხრეს მას: დავითის ძე.

იგი ეუბნება მათ: მაშ, როგორღა უწოდებს მას დავითი სულით უფალს, როდესაც ამბობს: „უფალმა უთხრა ჩემს უფალს: დაჯექი ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე შენს მტრებს შენს ფეხქვეშ მოვაქცევდე“? ამგვარად, თუ დავითი მას უფალს უწოდებს, როგორ არის იგი მისი ძე?

და ვერავინ შეძლო, რომ ერთი სიტყვაც ეპასუხა მისთვის; და იმ დღიდან ველარავინ გაზედა მისთვის კიდევ რაიმე შეკითხვის დასმა. მათე 24:41–46.

დავითის წინასწარმეტყველური კავშირი ქრისტესთან ალფასა და ომეგას თვალსაზრისით — დასაწყისსა და დასასრულთან მიმართებით — წარმოადგენს „სტრიქონი სტრიქონზე“ მეთოდოლოგიის პირველად წესს, და ამ წესის ჩაწვდომა მოჩხუბარ იუდეველებს ისევე არ შეეძლოთ, როგორც ლაოდიკიელ მეშვიდე დღის ადვენტიტს არ ძალუძს გაიგოს, რომ მილერიტების ისტორია შუაღამის ღაღადის უწყების დროს იყო ის პერიოდი, როდესაც ზეცის ნამი გადმოიღვარა ადვენტიზმის სიყრმის ხანაში. შენი სიყრმის „ნამი“ არის ას ორმოცდაოთხი ათასზე, და მისი წკურება 9/11-ზე დაიწყო, ხოლო საკვირაო კანონი არის „ძალის დღე“, როდესაც ნეშტი მელქისედეკის წესისამებრ ცხებულნი ხდებიან მღვდლებად.

ლაოდიკიური მეშვიდე დღის ადვენტიზმის კუნძიდან (მებრძოლი ეკლესიიდან) აღმოცენდება რტო (გამარჯვებული ეკლესია), ხოლო იესეს ფესვიდან ას ორმოცდაოთხი ათასი — არიან დიდებული ნაყოფის რტო, მისი ძლიერების დღეს საუფლო შესაწირავად აღმართული.

ამ აზრების გაგრძელებას შემდეგ სტატიაში შევთავაზებთ.

„იგავნი ერთი“

„1850 წლის 1 აპრილი — „პატარა სამწყსოსადმი.“

„ძვირფასო ძმანო.—უფალმა 26 იანვარს მხილვა მომცა, რომელსაც ახლა გადმოგცემთ. ვიხილე, რომ ღვთის ხალხთაგან ზოგნი უგრძნობელნი და მიძინებულნი იყვნენ; მხოლოდ ნახევრად ფხიზლობდნენ და ვერ აცნობიერებდნენ დროს, რომელშიც ახლა ვცხოვრობდით; და რომ ‘კაცი’ ‘მტვრის ჯაგრისით’ უკვე

შემოსულიყო, და ზოგიერთნი გაწმედის საშიშროებაში იყვნენ. მე ვევედრებოდი იესოს, ეხსნა ისინი, კიდევ მცირედი ხნით შეებრალეზინა ისინი და მიეცა მათთვის იმის ხილვა, რაოდენ საშინელ საფრთხეში იყვნენ, რათა მზად გამხდარიყვნენ, ვიდრე სამუდამოდ მეტისმეტად გვიანი გახდებოდა. ანგელოზმა თქვა: 'განადგურება მოდის, როგორც ძლიერი ქარიშხალი.' მე ვევედრებოდი ანგელოზს, შეებრალეზინა და ეხსნა ისინი, ვისაც ეს ქვეყანა უყვარდა, ვინც თავიანთ ქონებას იყო მიჯაჭვული და არ იყვნენ მზად, მისგან გათავისუფლებულიყვნენ და იგი მსხვერპლად გაეღოთ, რათა მაცნეთა გზა დაეჩქარებინათ იმ მშვიერი ცხვრის გამოსაკვებად, რომლებიც სულიერი საზრდოს უკმარისობით იღუპებოდნენ.“

„როცა ვუყურებდი, როგორ იხოცებოდნენ უბედური სულები აწმყო ჭემმარიტების უქონლობის გამო, და როგორ აძლევდა ზოგი, ვინც ამტკიცებდა, რომ ჭემმარიტება სწამდა, მათ სიკვდილის ნებას, იმ აუცილებელი საშუალებების შეკავებით, რომლებიც საჭიროა ღვთის საქმის წინსვლისათვის, ეს ხილვა მეტისმეტად მტანჯველი იყო, და ვევედრებოდი ანგელოზს, რომ მოეშორებინა იგი ჩემგან. დავინახე, რომ როდესაც ღვთის საქმე მათგან მათი ქონების ნაწილს მოითხოვდა, როგორც იმ ჭაბუკისგან, რომელიც იესოსთან მივიდა, [Matthew 19:16–22.] ისინი დამწუხრებულნი მიდიოდნენ; და რომ მალე გადმოვლიდა წარღვნადი წყლული და წალეკავდა მათ მთელ სამფლობელოს, და მაშინ უკვე მეტისმეტად გვიანი იქნებოდა მიწიერი სიკეთეების მსხვერპლად შეწირვა და ცაში საგანძურის დაგროვება.

„შემდეგ ვიხილე დიდებული მხსნელი, მშვენიერი და საყვარელი, რომ მან დიდების სამყოფელნი დატოვა და მოვიდა ამ ბნელ და მარტოსულ წუთისოფელში, რათა თავისი ძვირფასი სიცოცხლე გაეღო და მომკვდარიყო, მართალი — უსამართლოთათვის. მან დაითმინა სასტიკი დაცინვა და შოლტით ცემა, და ეკეთა დაწნული ეკლის გვირგვინი, და ბაღში სისხლის დიდი წვეთები ოფლად სდიოდა; მაშინ როცა მთელი ქვეყნის ცოდვათა ტვირთი მასზე იყო. ანგელოზმა იკითხა: „რისთვის?“ ოჰ, ვიხილე და შევიცან, რომ ეს ჩვენთვის იყო; ჩვენი ცოდვებისთვის დაითმინა ეს ყოველივე, რათა თავისი ძვირფასი სისხლით ღმერთთან გამოვესყიდეთ.“

„შემდეგ კვლავ მომეჩვენა ისინი, რომელთაც არ სურდათ ამქვეყნიური ქონების გაღება დასაღუპავად მიმავალი სულების გადასარჩენად, მათთვის ჭემმარიტების გაგზავნით, მაშინ როდესაც იესო მამის წინაშე დგას და მათთვის ევედრება თავისი სისხლით, თავისი ტანჯვითა და თავისი სიკვდილით; და მაშინ როდესაც ღვთის მაცნეები ელოდნენ, მზადმოყვნენ, რათა მიეტანათ მათთვის მხსნელი ჭემმარიტება, რომ ისინი დაბეჭდილიყვნენ ცოცხალი ღვთის ბეჭდით. ძნელი იყო ზოგიერთისთვის, რომლებიც აღიარებდნენ, რომ სწამდათ ახლანდელი ჭემმარიტება, თუნდაც იმდენის გაკეთებაც, რომ მაცნეთათვის გადაეცათ ღვთისავე ფული, რომელიც მან მათ ანდო, რათა მისი განმგებელნი ყოფილიყვნენ.

„შემდეგ კვლავ წარმოჩინდა ჩემს წინაშე მტანჯველი იესო, მისი მსხვერპლი და მისი სიყვარული იმდენად ღრმა, რომ მათთვის თავისი სიცოცხლე გასცა; და შემდეგ — იმათი ცხოვრება, რომელნიც აღიარებდნენ, რომ მისი მიმდევრები იყვნენ, ჰქონდათ ამ ქვეყნის დოვლათი და ხსნის საქმეს დახმარებას ასეთ დიდ რამედ მიიჩნევდნენ.

ანგელოზმა თქვა: „ნუთუ ასეთნი შევა ცაში?“ სხვა ანგელოზმა უპასუხა: „არა, არასოდეს, არასოდეს, არასოდეს. ვინც დედამიწაზე ღვთის საქმის მიმართ ინტერესს არ იჩენს, ზემოთ ვერასოდეს იგალობებს გამომსყიდველი სიყვარულის გალობას.“

„ვიხილე, რომ ის სწრაფი საქმე, რომელსაც ღმერთი დედამიწაზე ასრულებდა, მალე სიმართლით მოკლედ დასრულდებოდა, და რომ სწრაფ მაცნეებს თავიანთ გზაზე დაჩქარებით უნდა ევლოთ, რათა გაფანტული ფარა მოეძებნათ. ანგელოზმა თქვა: „ნუთუ ყველანი მაცნენი არიან? არა, არა, ღვთის მაცნეებს თავიანთი უწყება აქვთ.“

„ვიხილე, რომ ღვთის საქმე შეფერხებულიყო და შეურაცხყოფილიყო ზოგიერთთა მიერ, რომლებიც მოგზაურობდნენ, თუმცა ღვთისაგან არავითარი უწყება არ ჰქონდათ. ასეთებს მოუწევთ ღმერთს ანგარიში ჩააბარონ ყოველი დოლარისათვის, რომელიც დახარჯეს იმ ადგილებში მოგზაურობაზე, სადაც წასვლა მათი მოვალეობა არ იყო; რადგან ეს თანხა შეიძლებოდა ღვთის საქმეს დახმარებოდა, და მისი უქონლობის გამო სულები იშიმშილეს და დაიხოცნენ სულიერი საზრდოს ნაკლებობისგან, რომელიც მათ შეიძლებოდა მიეღოთ ღვთის მიერ მოწოდებული და რჩეული მაცნეებისაგან, მათ ამის საშუალება რომ ჰქონოდათ.“

„ძლიერი შერყევა დაიწყო და გაგრძელდება, და ყველა გამოირყევა, ვინც არ არის მზად, მტკიცედ ჩაეჭიდოს ჭეშმარიტებას, ურყევად დადგეს მისთვის და მსხვერპლი გაიღოს ღმერთისა და მისი საქმისათვის. ანგელოზმა თქვა: ‘ნუთუ ფიქრობთ, რომ ვინმე იძულებული იქნება, მსხვერპლი გაიღოს? არა, არა. ეს ნებაყოფლობითი შესაწირავი უნდა იყოს. მინდვრის შესაძენად ყველაფერი იქნება საჭირო.’ — მე შევღალადე ღმერთს, რომ შეებრალებინა თავისი ხალხი, რომელთაგან ზოგი სუსტდებოდა და კვდებოდა.“

„ვიხილე, რომ ისინი, რომელთაც ძალა აქვთ, იშრომონ თავიანთი ხელებით და ამით ხელი შეუწყონ საქმეს, იმ ძალისათვის ისევე აგებდნენ პასუხს, როგორც სხვები — თავიანთი ქონებისათვის.“

„შემდეგ ვიხილე, რომ ყოვლადძლიერი ღმერთის სამსჯავროები სწრაფად მოიწეოდა. ვევედრებოდი ანგელოზს, თავისი ენით დალაპარაკებოდა ხალხს. მან თქვა: „სინაის მთის ყველა ქუხილი და ელვა ვერ შეძრავდა მათ, ვინც ღვთის სიტყვის უბრალო ჭეშმარიტებებით არ იძვრის; ვერც ანგელოზის უწყება გამოაღვიძებდა მათ.““ Review and Herald, April 1, 1850.